

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 125/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **UBC 2020, k.s.**, Tamaškovičova 17, Trnava, správcu úpadcu PB Power Trade, a.s., Za plavárňou 1, Žilina, zastúpenej Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r. o., Horné záhrady 2, Banská Bystrica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/15/2023 z 18. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. decembra 2023 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením najvyššieho súdu namietaným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka v postavení žalobkyne sa žalobou z 20. novembra 2019 podanou na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 10Cb/10/2020 domáhala, aby jej spoločnosť JASPLASTIK-SK spol. s r. o., Matúškovo 913 (ďalej len „žalovaná“), zaplatila sumu 767 088 eur s príslušenstvom z titulu vystavenej faktúry č. 14010075 z 20. augusta 2014 splatnej 19. septembra 2014 (ďalej aj „pohľadávka“).

3. V deň vzniku pohľadávky úpadcu PB Power Trade, a.s., Za plavárňou 1, Žilina (ďalej len „úpadca“), túto postúpil na Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „postupník“), na základe rámcovej zmluvy o podmienkach na odplatné postúpenie pohľadávok č. 142 575 z 21. decembra 2012 v znení dodatkov č. 1 – 4. Žalovaná bola v ten istý deň riadne oboznámená s cesiou,

akceptovala ju (list z 20. augusta 2014) a ubezpečila úpadcu a postupníka, že bude plniť iba postupníkovi (išlo o zaužívanú obchodnú prax medzi stranami, ktorú dovtedy žalovaná akceptovala 58-krát).

4. Na základe už opísaných skutočností bol úpadca viac než 4 roky presvedčený o tom, že postavenie veriteľa mu postúpením pohľadávky zaniklo podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka. To bolo umocnené konaním žalovanej (písomná akceptácia postúpenia) a obchodnou praxou medzi úpadcom, postupníkom a žalovanou, ktorú si medzi sebou zaviedli v rokoch 2012 až 2014 a reálne ju aj dodržiavali v súlade s § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka).

5. Sťažovateľka sa až koncom roka 2019 dozvedela, že cesia pohľadávky môže byť potenciálne spochybnená. Postupník sa totiž neúspešne domáhal zaplatenia pohľadávky proti žalovanej na okresnom súde, ktorý zamietol žalobu rozsudkom sp. zn. 10Cb/5/2014 z 24. júna 2019. Súd prvej inštancie považoval postúpenie pohľadávky za neplatné, s čím sa neskôr stotožnil aj Krajský súd v Trnave v rozsudku č. k. 21Cob/123/2019-607 z 29. júna 2021. Toto konanie je definitívne skončené, keďže postupník proti rozsudku odvolacieho súdu nepodal dovolanie.

6. Sťažovateľka nevyčkávala na výsledok odvolacieho konania v spore postupníka, ale okamžite žalovanú zažalovala, čím sa procesne vytvoril paradoxný stav, že tú istú pohľadávku si od dlžníka v dvoch samostatných konaniach simultánne uplatňovali dvaja potenciálni veritelia (sťažovateľka a postupník). Žalovaná sa v spore so sťažovateľkou primárne bránila námietkou premlčania, pričom sekundárne namietala aj zánik pohľadávky z dôvodu jej započítania s inou pohľadávkou, čo však sťažovateľka v konaní rozporovala.

7. Okresný súd rozsudkom č. k. 10Cb/10/2020-346 z 21. júna 2021 zamietol žalobu sťažovateľky iba z jediného dôvodu, keďže uplatnený nárok posúdil za premlčaný z dôvodu, že splatnosť faktúry nastala 19. septembra 2014 a premlčacia doba začala plynúť 20. septembra 2014, posledným dňom na uplatnenie práva bol 20. september 2018, pričom žaloba bola na súde podaná 20. novembra 2019, teda po uplynutí premlčacej doby.

8. Súd prvej inštancie v odôvodnení jednoznačne deklaroval, že ak zistí premlčanie nároku, žalobu zamietne bez potreby ďalšieho dokazovania, a teda bez právneho posúdenia ostatných skutočností, ktoré strany tvrdili v priebehu konania. Z obsahu odôvodnenia je zrejmé, že súd vo veci aplikoval iba hmotnoprávne ustanovenia týkajúce sa inštitútu premlčania.

9. Okresný súd sa v odôvodnení len okrajovo zmienil aj o argumentácii žalovanej vo vzťahu k údajnému zániku pohľadávky sťažovateľky z dôvodu započítania.

10. To samo osebe a najmä v kontexte celého odôvodnenia nemožno považovať za meritórny záver prvoinštančného súdu, resp. za ďalší dôvod zamietnutia žaloby. O to viac, ak v prvej vete toho istého odseku 15 odôvodnenia okresný súd výslovne akcentoval, že primárne sa bude zaoberať posúdením premlčania a v neskoršom odseku 18 odôvodnenia dospel k záveru, že práve to bolo dôvodom na zamietnutie žaloby.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie.

12. Krajský súd rozsudkom č. k. 32Cob/12/2022-455 z 29. novembra 2022 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, keďže uplatnený nárok považoval za premlčaný.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie.

14. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/15/2023 z 18. septembra 2023 dovolací súd dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

15. Podstatou argumentácie sťažovateľky je skutočnosť, že podľa jej názoru je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu arbitrárne a nepreskúmateľné.

16. Podľa sťažovateľky závery dovolacieho súdu sú z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné. Nekorešpondujú s reálnym stavom veci (s obsahom odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu), čím vznikla absurdná situácia s markantnými prvkami samoúčelnej *denegatio iustitiae*. Podľa názoru sťažovateľky nemožno v právnom štáte akceptovať, aby sa dovolací súd vyhol meritórnemu prieskumu (t. j. zodpovedaniu zásadných právnych otázok) tým, že svojvoľne rozšíri pôvodný dôvod zamietnutia žaloby (premlčanie nároku) o ďalší nový dôvod (zánik dlhu z dôvodu započítania), ktorý je evidentne v príkrom rozpore s obsahom odôvodnení rozsudkov nižších inšancií.

17. Interpretácia dovolacieho súdu celkom zjavne nemá oporu: a) v jazykovom výklade textu odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom sa nikde neuvádza, že súd zistil viaceré, resp. ďalšie dôvody zamietnutia žaloby, ale, naopak, iba jeden dôvod (singulár) spočívajúci v premlčaní uplatneného nároku, a to bol dôvod na zamietnutie žaloby; b) v systematickom členení *ratio decidendi* odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu, keďže najprv sa súd v odôvodnení zaoberal námietkou premlčania od odseku 11 až po odsek 18 odôvodnenia, čo možno jasne vyvodiť aj z vety v odseku 15 odôvodnenia, podľa ktorej „v danom prípade sa súd ako prvou otázkou zaoberal námietkou premlčania, pretože ak súd zistí, že nárok žalobcu je premlčaný bez ďalšieho dokazovania žalobu zamietne“, c) v použitých zákonných ustanoveniach, keďže súd prvej inštalcie neodkazoval v rozsudku na žiadnu normu týkajúcu sa inštitútu započítavania pohľadávok.

18. Opačný záver je v rozpore nielen s pravidlami formálnej logiky, ale aj s bežne zaužívanou praxou všeobecných súdov, ktoré ak v konaniach na plnenie dospejú k záveru, že uplatnený nárok je premlčaný, ďalšou argumentáciou strán sa už v odôvodnení nezaoberajú s poukazom na (ne)hospodárnosť. Výnimočne všeobecné súdy dopĺňajú ďalšie dôvody rozhodnutia v rámci tzv. *obiter dictum*, čo však nebol tento prípad (prvoinštančný súd a odvolací súd sa v odôvodnení zamerali len na spornú otázku premlčania).

19. V tomto kontexte preto nie je namieste ani vytknutie dovolacieho súdu, že odvolacie námietky sťažovateľky nesmerovali k preskúmaniu záveru prvoinštančného súdu o domnelom zániku pohľadávky sťažovateľky z dôvodu započítania. Sťažovateľka odvolaním napádala rozhodnutie prvoinštančného súdu v celom rozsahu, a to z procesných, zo skutkových a z právnych dôvodov.

20. Sťažovateľka explicitne špecifikovala, že nesúhlasí so závermi súdu v odsekoch 15 a 18 odôvodnenia, ktoré celé odcitoval (s. 5 odvolania) a z ktorých dovolací súd extenzívne vyvodil dva dôvody zamietnutia žaloby napriek tomu, že takýto záver nekorešponduje s odôvodnením súdov nižších inšancií.

21. Nie je vylúčené, že dovolací súd by mohol pri zodpovedaní otázok dospieť k záveru, že nárok sťažovateľky nie je premlčaný (či už z dôvodu námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi,

alebo spočívania premlčacej doby), v dôsledku čoho by sa súdom nižších inštancií otvoril priestor na posudzovanie ďalších potenciálnych dôvodov zamietnutia žaloby, ktorými sa dosiaľ preukázateľne nezaoberali.

22. Sťažovateľka trvá na tom, že domnelý zánik jej pohľadávky započítaním objektívne nebol ďalším dôvodom zamietnutia žaloby, keďže túto spornú skutočnosť súdy vôbec neskúmali, a to práve s poukazom na (taktiež sporný) záver o premlčaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namieta, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu boli porušené jej označené práva. Napadnuté rozhodnutie sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že dovolací súd sa odmietol zaoberať procesne prípustným dovolaním a zodpovedať sťažovateľkou naformulované relevantné právne otázky, a to iba na základe kreovania ďalšieho dôvodu zamietnutia žaloby (z titulu započítania pohľadávok) aj napriek tomu, že podľa sťažovateľky z rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že jediným dôvodom zamietnutia žaloby bol iba záver o premlčaní nároku sťažovateľky.

25. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

26. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

27. Sťažovateľka v rámci dovolania uplatňovala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a zároveň dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

28. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že dospel k záveru, že nezistil dôvodnosť podaného dovolania ani v zmysle § 420 písm. f) CSP a ani § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a preto dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

29. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchytil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom.

30. Opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka založila na tvrdení, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej podstatnými tvrdeniami, ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie danej veci, najmä neposúdil konanie žalovanej prostredníctvom čl. 5 CSP o zákaze zneužitia práva, § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky, § 265 Obchodného zákonníka upravujúceho poctivý obchodný styk a § 266 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka o výklade vôle podľa obchodnej praxe zaužívanej medzi stranami.

31. Najvyšší súd v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí uviedol, že podľa jeho názoru, vychádzajúc z obsahu spisu, odvolací súd zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní sťažovateľkou uplatnenej pohľadávky, ktorú predstavuje dohodnutá odplata za žalovanou odobratú elektrickú energiu vyfakturovaná sťažovateľkou faktúrou č. 14010075 z 20. augusta 2014 v sume 767 088 eur. Z odôvodnenia je ďalej zrejmé, z akých dôvodov a s prihliadnutím na ktoré okolnosti daného prípadu nepovažoval žalovanou vznesenú námietku premlčania za odporujúcu dobrým mravom, teda že žalovaná uplatnením námietky premlčania úmyselne zneužíva svoje právo na úkor sťažovateľky s úmyslom ju poškodiť. V odôvodnení sa uvádza, že odvolací súd sa napokon vysporiadal aj s odvolacou námietkou sťažovateľky o spočítaní plynutia premlčacej lehoty aj voči nej ako pôvodnému veriteľovi v prípade, že po postúpení pohľadávky ju postupník uplatnil voči dlžníkovi v súdnom konaní včas a súd v konaní medzi postupníkom a dlžníkom posúdil postúpenie pohľadávky ako neplatné (bod 34 odôvodnenia).

32. Najvyšší súd poukázal aj na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že záväzok žalovanej zaplatiť dohodnutú odplatu za odobratú elektrickú energiu sa stal splatným 19. septembra 2014, t. j. *actio nata* nastala 19. septembra 2014 a premlčacia doba na uplatnenie predmetného práva sťažovateľky na plnenie začala plynúť 20. septembra 2014. V období od 20. septembra 2014 do 20. septembra 2018 si sťažovateľka proti žalovanej neuplatnila právo na zaplatenie dohodnutej odplaty. Sťažovateľka si proti žalovanej prvýkrát uplatnila svoje právo na plnenie až v žalobe, ktorá bola doručená súdu prvej inštancie 20. novembra 2019. Žalovaná vzniesla námietku premlčania pri prvom úkone, ktorý jej patril (v odpore proti platobnému rozkazu).

33. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že záver o tom, že štvorročná premlčacia doba na uplatnenie sporného práva na plnenie uplynula sťažovateľke márne, je ústavne udržateľný.

34. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že tvrdenie sťažovateľky, že odvolací súd svojím procesným postupom zaťažil konanie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, je nedôvodné. Z tohto dôvodu nie je daná prípustnosť dovolania sťažovateľky.

35. Ústavný súd v duchu svojej už ustálenej judikatúry poukazuje na to, že postupom súdu možno rozumieť nielen samotný priebeh konania, ale aj konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, pretože pokiaľ (aj) rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (pozri napr. IV. ÚS 314/2020). Uvedená skutočnosť a nedostatok v odôvodnení najvyššieho súdu vzhľadom na argumentačnú dovoláciu líniu však v tomto prípade nemali vplyv na iný možný záver dovolacieho súdu, pretože z relevantných častí napadnutého rozhodnutia vyplýva, že jeho odôvodnenie inak nenesie znaky

arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery uvedené v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. To je pre ústavný súd rozhodujúce a tomu zodpovedá aj záver najvyššieho súdu o nutnosti odmietnutia dovolania sťažovateľky.

36. Na doplnenie ústavný súd konštatuje, že § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* [odmietnutia spravodlivosti (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017)].

37. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ďalej vyplýva, že sťažovateľka opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP založila na tvrdení, že dosiaľ nebola vyriešená otázka o špekulatívnom vznesení námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi aj napriek tomu, že žalovaná súhlasila s postúpením a neskôr namietala jeho neplatnosť, a otázka týkajúca sa spočívania premlčacej doby od podania žaloby postupníka proti žalovanej (podľa sťažovateľky ak premlčacia doba spočívala vo vzťahu k postupníkovi, tak rovnaké právne účinky žaloby postupníka podanej proti žalovanej sa mali vzťahovať aj na sťažovateľku, ktorá bola v pozícii postupcu). Sťažovateľka argumentuje, že o rozhodnutí o neplatnosti postúpenia pohľadávky sa dozvedela až po uplynutí štvorročnej premlčacej doby a počas celého obdobia sa sťažovateľka domnievala, že už nie je veriteľom predmetnej pohľadávky.

38. Najvyšší súd v tejto súvislosti, poukazujúc na odôvodnenia rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, v napadnutom rozhodnutí okrem iného uviedol: „Z odôvodnenia zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd žalobu zamietol z dvoch dôvodov a to pre uplatnenie práva po uplynutí premlčacej lehoty (odseky 18, 11, 12), s ktorým súvisia žalobcom v dovolaní sformulované právne otázky a ďalej pre zánik žalobcom uplatnenej pohľadávky započítaním s pohľadávkou žalovanej (ods. 15 odôvodnenia rozsudku). Odvolací súd dovolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. a III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil (odsek 20 odôvodnenia rozsudku), vysporiadajúc sa s odvolacími námietkami žalobcu, ktorými je podľa § 380 ods. 1 CSP viazaný, 19 IObdo/15/2023 ktoré sa však netýkali záveru súdu prvej inštancie o zániku žalobcom žalobou uplatnenej pohľadávky započítaním, z dôvodu ktorého odvolací súd nemal dôvod sa správnosťou tohto záveru bližšie zaoberať a ani nemohol vzhľadom na § 380 ods. 1 CSP. Rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v zmysle § 387 ods. 2 CSP z hľadiska predmetu konania tvoria jeden organický celok (viď napr. sp. zn. II. ÚS 78/05, sp. zn. III. ÚS 264/08, sp. zn. IV. ÚS 372/08 a sp. zn. IV. ÚS 350/09).“ So zreteľom na uvedené okolnosti prípadu najvyšší súd uzavrel, že aj pri prípadnom zodpovedaní žalobcom konkretizovaných otázok

spôsobom odlišným od konajúcich súdov by žalobca nemohol byť úspešný, a to aj s ohľadom na § 440 CSP, podľa ktorého je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, a z tohto dôvodu sa dovolací súd žalobcom vymedzenými právnymi otázkami ani nezaoberal. Najvyšší súd uviedol, že ak by aj sťažovateľkou nastolené otázky neboli vo veci konajúcimi súdmi posúdené správne, neprivedila by táto skutočnosť pre sťažovateľku priaznivý výsledok sporu, keďže žaloba bola súdom prvej inštancie zamietnutá aj z dôvodu, že sa žalovaná zbavila svojho dlhu započítaním (bod 40 odôvodnenia). Sťažovateľkou vymáhaná pohľadávka už neexistuje, pretože táto zanikla jej započítaním s pohľadávkou žalovanej voči sťažovateľke na zaplatenie dohodnutej odplaty vo výške 769 104 eur za žalovanou sťažovateľke postúpenú pohľadávku žalovanej voči spoločnosti PBPT Holding, a.s., Žilina, Dolné Rudiny 2 (faktúra č. 9201401576 z 20. augusta 2014). Pohľadávka bola započítaná ešte pred tým, ako došlo ku konkurzu.

39. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a jeho závery, ku ktorým v napadnutom rozhodnutí dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

40. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval, preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľky je potrebné odmietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a právami sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

41. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmu nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

42. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

43. Ústavný súd, preskúmajúc rozhodnutie najvyššieho súdu, nezistil ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

44. K sťažovateľkou namietanému porušeniu práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľka namieta ich porušenie v spojení s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces alebo v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľkou označených práv hmotného charakteru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

45. Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2024

Libor Duľa
predseda senátu